

N E P A L	Himalayan Projects vzw	B E L G I U M
	PAUL VANDE MOORTELE NITA BUDUJA PUN LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM ☎ 00 32 (0)50 385704	
	Mob:0486 888858 Np:+977(0)61431969 Projectrekening: 380.0108167.83 himalayanprojects@scarlet.be www.himalayanprojects.org	

Brugge,

januari 2004.

Nieuwsbrief

2004

Beste sponsor, donor, sympathisant,

Wij zijn net met enige vertraging terug in België aangeland en vliegen er onmiddellijk weer in. Eerst willen we allen bedanken voor de steun in het voorbije jaar en het allerbeste voor het nieuwe jaar te wensen.

Maar eerst een verslag over ons verblijf in Nepal, waarbij we natuurlijk onze groepsreis in oktober 2003 moeten vermelden. Een aantal sponsors en vrienden hadden namelijk ingeschreven op onze groepsreis om eigenhandig eens onze school te bezoeken. Het is een prachtige reis geweest. Een aangename groep met heel wat interesse voor alle aspecten van Nepal. Dus niet alleen wat toeristische hoogtepunten aflopen maar ook eens proberen alledaagse toestanden mee te beleven. We hebben na een korte voorstelling van de hoofdstad Kathmandu een trekking ondernomen naar Annapurna Base Camp op 4100 m. Nadien zijn we dan even gaan uitrusten in Chitre waar onze school zich bevindt. De school heeft een prachtig ontvangstfeestje voor onze groep opgevoerd dat bijzonder geapprecieerd werd. In hun kinderlijke eenvoud wisten ze menig hart te beroeren. De groep had voordien ook nog samen met ons een schoolpakket met allerlei schoolmateriaal aangekocht en dit werd dan door hen ter plaatse uitgedeeld. Ze waren heel blij die kindjes om eens zo verwend te worden. Nadien zijn we nog even de ganse Himalaya's vanop een bergtop gaan bekijken en zijn na een korte rustpauze in Pokhara naar Kathmandu gevlogen voor nog wat toeristische uitstappen. Het was zo plezant dat het eigenlijk nog langer mocht duren. In elk geval hebben we wegens het succes besloten dit opnieuw in oktober 2004 te organiseren. We gaan daar later wel nog een mailing over rondsturen. U kunt echter ons nu al u eventuele interesse voor deze reis laten blijken.

Na het afscheid van de groep hebben we terug in Pokhara de verdere aankopen voor de school gedaan. Zo moesten alle kinderen nog nieuwe uniformen hebben. Hebben we een versterker, boxen en micro's gekocht voor de school- en dorpsfeesten. Ook zijn er prijzen gekocht in de vorm van schooltassen en kleurboeken om alle kinderen die een 1ste, 2de en 3de plaats in hun examens bekomen hadden te belonen.

De oprichting van onze medische hulppost in de Sikkha-vallei was ons volgend aandachtspunt. Zo hadden we samen met de groep heel wat medisch materiaal uit België meegebracht. Onder andere een sterilisatoroven, een zuurstofapparaat, een toestel om het gehoor te testen en een hart cardiogram meettoestel. Ook nog diverse kleine instrumenten en een lamp om röntgenfoto's te bekijken. Al dit materiaal is intussen met dragers en ezels de bergen opgesleurd.. De effectieve start een lokaal medisch comité en de lokalisering van het gebouw ging echter niet van een leien dakje. De mensen staan immers onder enorme druk en dit werkt verlamdend. Hier en daar, nooit ver uit de buurt zijn er steeds maar aanslagen met enkele doden. Dit gaat maar door samen met bedreigingen, opgelegde stakingen, het blokkeren van verkeer. Scholen worden gesloten. Mensen ontvoerd, verplicht gerekruteerd of verdwijnen gewoon. Geen wereldnieuws natuurlijk (!?). Het zijn dan ook voor ons spannende dagen geweest. Wij zelf waren nooit echt fysiek bedreigd, maar de spanning was bij momenten om te snijden. Totnogtoe respecteren beide partijen (het leger en de maoïsten) echter onze volstrekte neutraliteit en laten ze ons verder werken aan onze projecten. Wij zijn trouwens nog de enigen (samen met andere kleine ngo's) die daar nog constructief werk verrichten, daar in de bergen. Het was echter niet altijd gemakkelijk om erin te blijven geloven, maar we hebben na bezinning toch besloten verder door te gaan. Integendeel, we gaan er nog harder tegenaan. Als wij ook al de hoop opgeven dan hebben de mensen

helemaal geen steun van niemand meer en ze weten nu al niet goed meer waar ze naar toe moeten of hoe ze zo verder moeten leven. Enkele dagen is het leger daar baas, de volgende dagen zwaaien de maoïsten dan weer de plak en ze moeten allemaal eten hebben. Het is dus een kwestie van te tonen dat positieve dingen nog kunnen en er ook mensen zijn die in hen blijven geloven en positieve acties ook kunnen ondernomen worden.

Om echter de verlamming van de plaatselijke bevolking wat te helpen oplossen denken we eraan om een aantal Vlaamse jongeren op te trommelen om daar ter plaatse een werkvakantie in te richten om te helpen bij de bouw van de hulppost. Ook daarover hoort u later meer. In elk geval moet het dit jaar nog kunnen gebouwd en in werking gesteld worden. Want immers terwijl wij daar waren zijn Bart Groenvynck en Marieke Lantsoght daar werkzaam geweest als verplegers en ze hadden tocht bij momenten hun handen vol. Ook waren ze nodig om mensen met acute problemen dringend door te verwijzen naar een hospitaal in de buurt. Voor sommige armen kwamen wij daarvoor ook financieel tussenbeide. Zo was er bijv. een meisje al tien dagen bedlegerig met een acute appendix ontsteking. Hadden onze vrijwilligers haar niet opgemerkt, dan had dit haar dood betekend. Immers is er daar bijna niemand met enige medische kennis om dergelijke acute situaties te onderkennen en actie te ondernemen. Intussen blijft Marieke, onze nieuwe vrijwilligster nog enkele maanden ter plaatse om medische hulp te verstrekken tot onze hulppost er definitief komt. Een lokale verpleegster werd intussen ook gecontacteerd om onze hulppost te bemannen en een lokale manager werd aangesteld om de werken reeds op te starten in onze afwezigheid. Ook Bart, die reeds voor de tweede maal mee was blijft zich inzetten tot dit medisch project definitief goed draait met lokale mensen maar blijvend ondersteund door onze vzw en ook door bezoekende dokters, verplegers en specialisten op vrijwilligersbasis. Gino Versnich gaat weldra ook nog eens een kijkje nemen, zo blijft de band tussen België en Nepal permanent bestendig.

Tijdens onze bezinning in Pokhara zijn we ook nog op een andere probleemplek gestoten. Zo hebben we zo'n km van onze verblijfplaats een vluchtelingenkamp ontdekt. Dit op de weg naar Sarangkot, een bekende toeristische trekpleister, maar waar je zo voorbijrijdt zonder het minste vermoeden wie daar op die helling woont. Daar wonen zo'n 1000-tal verarmde boeren die uit de bergen afgedaald zijn. Ze wonen in krotjes zonder water en elektriciteit. Er is een overheidsschooltje met 4 leraars, maar die staat op instorten. We hebben contact genomen met de schoolleiding en hebben besloten het schooltje te renoveren en saneren. Immers nu heeft het 1ste leerjaar klasje zelfs geen stoelen en banken om op te zitten. Ze zitten dan maar op een koude cementen vloer. Er zit geen glas in de ramen en het dak is niet geïsoleerd. Dus snikheet in de zomer en ijskoud in de winter. Nu sluiten ze de school twee uur eerder dan normaal wegens de koude winden die de berghelling opwaaien in zo ook de klassen binnenwaait. De lokale mensen hebben echter spontaan hun krachten aangeboden en willen de werken gratis uitvoeren. Wij zorgen dan voor de financiering van de materialen. Het geheel zou maximaal zo'n 5 à 6.000 euro kosten. Dat moet toch lukken met steun van een aantal sponsors uit België. Wij gaan dan ook later de school blijven steunen qua uniformen en lesmateriaal voor de kindjes, op heden een 70-tal. Ondertussen zal de lokale O.C.M.W. een waterleiding aanleggen voor die mensen. Mochten er mensen zijn die zich specifiek geroepen voelen om voor dit project iets extra te doen. Contacteer ons a.u.b.

Zo zie je maar, er is daar echt nog genoeg te doen. We hebben nu ook wel steun van institutionele sponsors zoals de Provincie West-Vlaanderen en het Brugs Fonds voor Ontwikkeling en Samenwerking maar dit is telkens voor éénmalige projectaanvragen, maar het tevens dankzij de individuele sponsors dat we onze projecten kunnen blijven onderhouden en opbouwen. De inbreng van individuele personen wordt ginder bijzonder geapprecieerd. Zeker in deze donkere tijden voor Nepal zijn onze steun een licht in de duisternis.

Ondertussen zijn we al voorbereidingen aan het treffen voor diverse schoolacties: zo gaat een basisschool in Moorslede ons dit jaar steunen en zijn we samen met hen reeds druk doende voorbereidingen aan het treffen. Ook St. Lodewijkscollege uit Brugge heeft steun beloofd dit jaar. Onze vaste sponsorscholen, m.n. onze peterschool De Leeuw uit Zedelgem en St. Rembert uit Torhout zijn natuurlijk ook weer van de partij.

Daarmee komen wij aan het einde van onze eerste nieuwsbrief voor 2004. Wij hopen dat jullie even positief blijven over onze projecten en ons blijven steunen en misschien zien we elkaar ergens op onze stand op één of ander derde wereldgebeuren in de buurt of op onze ontmoetingsfeest die we ergens in juni zullen organiseren.

Nog het allerbeste aan allen...van allen uit Chitre, Nepal en omgeving en het Himalayan Projects team.